

(Hekayə)

*-Məncə siz düz yer seçməmişiniz.
-Yaxın gəlmə!
- Anlamadınız. Deyirəm düz yer seçməmişiniz.
-Yaxın gəlmə!
- Siz oradan düşsəniz qəza törədib kimisə məhbəsə saldıra bilərsiniz.
Özünüzsə şikəst olub ömrünüzün qalanını haqqı zillət içində keçirərsiniz.
Amma bu tərəf, yolun kənarı – o sərt daşlar olan yer, niyyətinizin lap boyuna biçilib
Yenə də özünüz bilən məsləhətdir. Mənimçün fərqi yoxdur.*

- Necə yeni «mənimçün fərqi yoxdur»? İnsan həyatı səniçün heç bir əhəmiyyət daşıyır?
- İnsan həyatı daşıyır. Amma sizinki yox.
-...Niyə elə deyirsən, mən insan deyiləm?!
- Hal hazırda siz ölümlə həyatın arasında vumuxan dəriyə bükülmüş günah topasından başqa bir şey deyilsiniz.
-Lənətə gələsən!
Səhərin gözü açılmamış nə çəkib gətirir səni bu-
ra!
- Amma məncə siz sonra gəldiniz.
-Düzdü, mən səndən sonra gəlmişəm. Elə ona görə də bayaqdan bu soyuqda cəhənnəm olub getməyini gözləyirəm.

İlqar Rəsul

-Yenə də yanılırsınız.
-Niyə, indi nə oldu?
-Çünkü cəhənnəm mən yox siz gedəcəksiniz.
-Bunu sənə kim dedi?
-Bağışlanmayacaq günahları daşıyanların yeri cəhənnəmdir. Siz isə bir azdan günahların ən böyüyünü törədəcəksiniz.
-...Hə... haqlısang.. İntihar böyük günahdır. Amma mənimçün elə bu həyat da cəhənnəmdir. Nə fərqi var, hansı cəhənnəm.
-Fərqi var. İş ondadır ki, burada cəhənnəm sənin içindədir.
Orda isə sən onun içində olacaqsan. Buradakı müvəqqətdir, oradakı əbədi. Burada sən aqlının uc-

Körpü və yol

batından cəzalanırsan.

Orada isə həm də başqalarına bu dünyanı cəhənnəm elədiyinə görə cəzalanacaqsan. Fərqi bir neçəsini mən dedim, qalanlarını özün görəcəksən.
- Nə çərənəyirsən?!
Başqaları deyəndə kimi nəzərdə tutursan?!
-Siz mənə bir az yaxınlaşmışınız.
- Lənətə gələsən! Başqaları kimdi?!
- Sizin doğmalarınız yoxdur?
- Var. Anam, kiçik bacım və qardaşım
- Deyirsiniz yeni sizin bu hərəkətiniz onlara təsir etməz?
- ...Etdər... Yazıqlar mənə nəfəs alırlar.
- Deməli mən haqlıyam.
- Hə. Amma artıq bunun heç bir mənası yoxdur.
-Baxın, mən hər gün evdən çıxanda yaxınlarımı gözümlün önünə gətirib həтта maşın olmayan küçəni belə ehtiyatla keçirəm. Özümə görə yox, onlara görə.
Sizdən fərqli oaraq bir an belə unutmuram ki, hər bir insan öz yaxınlarının ən qiymətli əmanətidir.
Başqalarının əmanətinə əl uzatmaq hansısa bir yaramazın şirin dilinə aldandığın üçün özünü günahkar saymaqdan daha pis işdir
Yanımaq xətdir. Qəsd etmək günah.
-Siz mənim aldandığımı haradan bilirsiniz?
-Sonra demiyəsiniz a mən sizə yaxınlaşdım. Siz

artıq bir addım da irəlilədiniz.

- Onun məni aldandığını haradan bilirsiniz?
- Belə gözəl xanımın başı ancaq sevgidən xarab ola bilər.
Əgər insanlar nə vaxtsa tam əmin ola bilsələr ki, məhəbbət həm də ciddi xəstəlikdir, onda körpülərin bəxti sizin kimilərin günahına bulaşmaz...
Bax o keçən yük maşınını görürsünüz?
-Hə, nə olsun?
-O cür maşınları şirkətlər təcrübəli sürücülərə həvalə edir.
-Bunun mənə nə dəxli var?!
- *Məsələ ondadır ki, o sürücü səhər evdən çıxanda hara gedəcək, nə aparacaq və hansı gün saat neçədə evinə –aibəsinin yanına qayıdacaq, yəqin ki, hələ uşaqlarına nə alıb gətirəcəyini, kimin necə sevməyəcəyini də təsvir edib.*

*Gecə də yaxşıca yatıb ki, yolda mürgüləməsin, qarşıdan gələni, arxadan keçəni, sağında və soldakılardan aydın görsün. Yəni hər şeyi hesablayıb. Və birdən göydən sən düşsən tələklərin altına...
Bax bunu o aqlına gətirməmişdi.
- ...iki gündür səhər bura gəlirəm. O aşağıdakı çinarların arxasında dayanıb gətirməni gözləyirəm. Siz gəlmirsiniz, mən məcbur olub geri qayıdaram. Bu gün artıq daha bir gecənin əzabını yaşamağa davam gətirməyəcəyimi düşünüb körpüyə qabqablım.*

Nədən hər gün səhər bu körpünün üstünə gəlib saatlarca dayanırsınız?
-Bir il əvvəl avtomobil qəzasında ailəmi itirdim. Ağır dərd idi. Hiss ələyirdim ki, məv oluram.
Dünya sürətlə dəyərimi itirirdi gözümde.
Çalışırdım ki, nə yollasa bu uçqunu dayandıram. Çünki yaxşı bilirdim ki, həyat Tanrının dünyaya gəlməyəcək milyonlarla insandan fərqləndirərək mənə bəxş etdiyi əvəzsiz bir nemətdir. Onu dəyərləndirməliyəm.
Bax bu səbəbdən yapışib qalmışdım həyatda. Bir gün təsadüfən bu körpüdən keçəndə buradan dünyanın nisbətən fərqli, bir az da cəlbedici görünüşünü duydu. O daqiqə anladım ki, bu təsadüf deyil.

O vaxtdan hər səhər içimdəki boşluqda bağı

çatlayan ruhumu götürüb bura gətirirəm. Birlikdə dayanıb baxıq. Baxırıq və bir birimizi öləne qədər yaşamağın vacib olduğuna inanırıq. Sonra aşağı düşüb yeni günə başlayırıq.

Axşam tənhalığının gətirdiyi şirin xatirələrin acısını isə növbəti günün körpü üstündə qarşılanacaq səhərinin yaratdığı ümidə qatıb bir təhər içirik.
Beləcə çətinliklə də olsa hər gün dərdimiz bir az yüngülləşir.
...Eh, nə isə, gəcdi, mən getdim...
- Dayın!
Doğrudanmı siz bir başqasının öz həyatına qəsd etməsinə bu qədər laqeydsiniz!
-Siz mənə xeyli yaxınlaşmışınız...
- Laqeydsiniz?
- Laqeyid olsaydım üç gün ardıcıl burada həmişəkəndən artıq dayanıb ömrünüzü xeyli uzatmazdım.
- Siz məni görürdünüz?
-Görürdüm.
-Yalan demirsiniz?
-Yalan demirəm.
-Nədən bilim ki, bütün bunları məni fikrimdən daşıdırmaq üçün söyləyirdiniz?
-Sizi bu körpüyə yalan qaldırıb. Yalan da aşağı düşürə bilməz. Amma mənə inanmağınız da vacib deyil. Onsuz da bu heç nəyi dəyişmir...
...5 daqiqə sonra nəhəng avtomobil yolunun üstündən uzanıb iki kol-koslu qayayı birləşdirən körpüdən çinarların arasında nazilən kənd yoluna yönəlik qaçırıq:
*-Deməli səhər yenə gələcəksiniz?!
Yoldan körpüyə cavab:
-Səhər yenə gələcəm!
Körpü:
-Birişi gün, tay birişi gün, hər gün-hər gün gələcəksiniz?!
Yol:
- Birişi gün, tay birişi gün, hər gün-hər gün gələcəm!
Körpü:
- Nə vaxta qədər belə davam edəcək?!
Yol:
- Yaşamağı yenidən öyrənənə qədər!
Körpü:
-Olar mən də gəlirəm?!
Yol:
-Olar, olar!*

Səhifəni hazırladı: Emil Rasımoğlu